

Begraven of cremeren:

- Ik zal u een geheim onthullen: wij zullen niet allemaal eerst sterven – toch zullen wij allemaal veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, wanneer de bazuin het einde inluidt. Wanneer de bazuin weerklinkt, zullen de doden worden opgewekt met een onvergankelijk lichaam en zullen ook wij veranderen. (1 Kor. 15: 51,52)
- Wanneer het signaal gegeven wordt, de aartsengel zijn stem verheft en de bazuin van God weerklinkt, zal de Heer zelf uit de hemel neerdalen. Dan zullen eerst de doden die Christus toebehoren opstaan, en daarna zullen wij, die nog in leven zijn, samen met hen op de wolken worden weggevoerd en gaan we in de lucht de Heer tegemoet. Dan zullen we altijd bij Hem zijn. Troost elkaar met deze woorden. (1 Tess. 4: 16-18)

Hieronder is een aantal argumenten voor *begraven* enerzijds en voor *cremeren* anderzijds opgesomd. Kijk eerst of je nog meer argumenten kent en bespreek ze daarna.

Begraven

- *de begrafenis onder Israël*. Abraham spant zich in om een eigen graf te kopen voor zijn overleden vrouw Sara, Gen. 23,3vv. In dezelfde spelonk van Makpela begroeven later Isaäk en Ismaël hun vader Abraham, Gen. 25,9. Jozef eiste uitdrukkelijk dat zijn gebeente uit Egypte zou worden meegevoerd naar het land Israël om daar begraven te worden, Gen. 50,25vv; Jozua 23,32vv. God Zelf begroef Mozes in een dal in het land van Moab, Deut. 34,6. De koningen van Israël werden begraven en gingen zo te ruste bij hun vaderen, 1 Kon. 2,10 e.a.p.
- *de begrafenis van Christus*. Wie achter Christus aan wil gaan, zal ook bedenken dat Hij begraven werd. Deze begrafenis is duidelijk voorzeggd in het Oude Testament, Jes. 53:9, en is ook duidelijk als een schakel in het werk van de verlossing opgenomen. Hoe zou de kerk de centrale boodschap van zijn opstanding hebben kunnen begrijpen als Hij niet begraven was om vervolgens met majesteit uit het graf te treden?
- *het verband tussen begrafenis en opstanding*. Bij de Bijbelse symboliek van zaaien en oogsten behoort de begrafenis. 1 Cor. 15, 36v: 'Wat gij zelf zaait, wordt niet levend, of het moet gestorven zijn, en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders ... Zo is het ook met de opstanding der doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid en opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, en opgewekt in kracht. Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt'. Uiteraard is de opstanding niet afhankelijk van het begraven zijn. Veel christenen zijn er in de loop der eeuwen verbrand, anderen hebben hun graf in de zee gevonden. Maar wie kan kiezen, sluit zich bij de symboliek van de stervende zaadkorrel aan, zoals Paulus daarover spreekt. En dan vinden we wel in de begrafenis, maar niet in de crematie de goede lijkbezorging.
- Tegenover de liefde waarmee de nabestaanden hun doden begraven, staat in de H. Schrift het *straffend karakter van de verbranding* van levende of gedode mensen. Achan werd na zijn diefstal gestenigd en vervolgers verbrand, Jozua 7. Ook rechtstreekse verbranding kan de straf op ernstige misdrijven zijn, Gen. 38,24; Lev. 21,9; 20,14. Omdat Moab het gebeente van Edoms koning tot kalk verbrand had, wierp God vuur in Moab, Amos 2,1-3. De Filistijnen schonden het lijk van Saul en hingen het aan de muur van Bet-San. De inwoners van Jabes in Gilead hoorden dat, haalden de lijken van Saul en zijn zonen van de muur, kwamen in Jabes terug en verbrandden de lijken aldaar. Waarschijnlijk deden ze dit om de lijken voor verdere schennis te behoeden. Bovendien volgt er: 'Zij namen hun gebeente en begroeven het onder de tamarisk te Jabes, Sam. 31,15. David prees hen er om: 'Weest gezegend door de HERE, omdat gij aan uw Heer, aan Saul, deze liefdedienst bewezen en hem begraven hebt', 2 Sam 2,5. (N.B. Amos 6,10 wijst waarschijnlijk op een noodsituatie.)

Conclusie: de Bijbel spreekt alleen over de begrafenis als de normale lijkbezorging. De begrafenis is de goede vorm van een liefdevolle behandeling door de nabestaanden, drukt de navolging van Christus het duidelijkst uit en getuigt van onze verwachting om uit het graf weer op te staan.

Bron: Dr. J. Douma: "CHRISTELIJK ETHIEK, CAPITA SELECTA 1", p.73-77.

Cremeren

- het argument van *hygiëne*: een kerkhof kan een gevaar voor de volksgezondheid opleveren. Bepaalde stoffen die vrijkomen bij de ontbinding zouden het grondwater kunnen vervuilen. De as van de gecremeerden bederft het milieu in geen enkel opzicht.
- het *economische* argument: cremeren is voordeliger dan begraven. Je hebt geen dure kist, geen dure grond en dure steen nodig. Onderhoud van de graven is er niet bij.
- het argument van *ruimte*: wij hebben weinig grond in ons land beschikbaar. Waarom dan uitgestrekte kerkhoven aanleggen als cremeren zoveel minder ruimte vraagt?
- het *esthetische* argument: wie begraven wordt, gaat tot ontbinding en verrotting over. Het is geen prettig idee dat de beestjes onder de grond zich aan het dode lichaam van een geliefde te goed doen. Tijdens een crematie wordt alles binnen anderhalf uur teruggebracht tot de fijnste poedervormige as.
- het argument van de *keuzemogelijkheid*: bij begraven kun je iemand alleen maar onder de grond leggen. Crematie biedt veel meer mogelijkheden. Denk bijv. aan:
 - as uitstrooien;
 - as in een urn bewaren;
 - van as een insiem beeld maken: door een bepaalde techniek kan de as die overblijft na de crematie gebruikt worden als grondstof voor een beeld of een voorwerp dat de herinnering aan de overledene vasthoudt.
(*insieme* is Italiaans voor: bijeen, ineen, samen en tezamen.)
- het argument van *nabijheid*: het is toegestaan om een urn thuis te plaatsen. Als de urn daar staat, is (de as van) je geliefde altijd dichtbij.
- het argument van *comfort*: wie begraven wordt, ligt in een open vlakte. Met name op koude en regenachtige dagen is het heel onaangenaam om het graf van een overleden geliefde te bezoeken. In een trieste omgeving drukt het verdriet extra zwaar.